

DANE RUDHYAR: LEV

Během stadia lidské zkušenosti, reprezentované Rakem, jsou vyvíjející se osobnosti vtištěny dvě základní potřeby. Jednou z nich je potřeba jasného zaměření – a tudíž omezení – energií síly Dne, jejíž síla se stala neúnosnou; tou druhou je potřeba přijmout zodpovědnost vůči svým druhům, a účastnit se vědomě života společenského celku.

Sílu Dne lze definovat jako „zosobňující energii“, nutící do konkrétní a určité aktuality abstraktní vzorce, ideje nebo spirituální entity, zatímco síla Noci je „shromažďující energii“, soustřeďující osobnosti dohromady v procesu budování sociálních skupin. Základem tohoto sociálního procesu je – alespoň v naší současné fázi lidského vývoje – domov a rodina. Rak je tohoto základu symbolem, studnou-pramenem síly Noci, která bude nabývat na síle a vlivu až do chvíle, kdy bude s Kozorohem dosaženo zimního slunovratu – s Kozorohem, symbolem kompletně organizovaného sociálního života: všemocného Státu.

Zodiakální znamení Lva představuje druhou fázi tohoto sociálního procesu. Ve Lvu síla, která přiměla jedince-muže a ženu omezit, stabilizovat a prohloubit sebe samé uvnitř sociálně kořenového modelu domova, nyní oba nutí vytvořit potomstvo. Jsou tudíž nuceni přijmout novou sociální zodpovědnost. Otevírá se nové pole integrace, integrace rodičů s dětmi, integrace starší a mladší generace. Mimoto vyvstávají skutečně sociální témata: problémy vztahu, který se nedá tak snadno rozbít, protože je ve hře odpovědnost „přítomnosti“ (která se nepřetržitě stává „minulostí“) za „budoucnost“. A na vědomí jedince začíná dopadat břímě času.

Čas je v každé tvůrčí aktivitě a ve všech sociálních vztazích velmi mocným faktorem. Lze říci, že během normálního dospívání znamená čas velmi málo; a ve slávě lásky na svatební cestě se ztrácí úplně. Jakmile však dítě (nebo kterákoli tvůrčí aktivita) přinese rodičům nové pouto odpovědnosti, stává se čas

aktuální, někdy i bolestnou realitou. Žena to poprvé v hloubi své bytosti pozná během svého devítiměsíčního těhotenství. Muž to zakusí skrze disciplínu „pracovního rozvrhu“ v životě sociální aktivity a odpovědnosti, který na něj začíná doléhat. Zažívá to doma jako otec, a jako výkonný nebo vedoucí pracovník v zaměstnání, i tehdy, když „vede“ pouze své vlastní úkoly.

Řekneme-li „poprvé“ a „začíná prožívat“, pochopitelně se to vztahuje na životní podmínky, převažující ve starých společenstvích, založených na normálním rytmu biologického růstu, například takových, jaké byly ve staré Indii. Moderní společnosti jsou přechodné záležitosti, chaotické, neorganizované; proto normální, biopsychologický rytmus lidského vývoje, který je symbolizován zvěrokruhem, už nepracuje jasně a přesně. Přesto zvěrokruh zůstává mocným symbolem přirozeného procesu, který jednou znovu poslouží jako základ pro organizaci společnosti i osobnosti. Bude to organizace, zahrnující mnohem více než u starých civilizací, organizace na několika úrovních lidské aktivity; bude to však organizace stejná, a přirozenými cestami znázorněná symbolickým průvodem Slunce, Měsíce a hvězd.

Lev je říší emocí, oproti Raku, který je říší „cítů“. Tyto dva termíny, emoce a city, je třeba od sebe zřetelně odlišit. „Cit“ je vnitřním a organickým pocitem, a jeho prostřednictvím osobnost jako celek (nebo na striktně biologické úrovni tělo jako celek) posuzuje, co je konstruktivní a co destruktivní, dobré a špatné pro celou lidskou bytost. „Cítit“ znamená reagovat, jako organický celek, na situaci a osobu – a reagovat zde prostě znamená reagovat kladně či záporně na situaci nebo entitu, konfrontující člověka, který cítí.

Jako výsledek onoho „citu“ nebo synchronně s ním se děje mnoho věcí. Pracují svaly. Krevní tlak stoupá nebo klesá, puls se zrychluje nebo zpomaluje, ať to vnímáme nebo ne. Reagují i endokrinní žlázy, vylučují do krve více či méně svých produktů. Organická chemie je tudíž, třeba jen jemně, pozměněna. Všechny tyto organické změny tvoří, psychologicky řečeno, „afekt“ či emoci: a emoce se buď přetransformuje v akci (třeba v polibek nebo v útěk), nebo je jí zabráněno se projevit navenek viditelnou svalovou akcí. Emoce tudíž následují po citech; je však třeba je zřetelně odlišovat. City náležejí do říše Raka; emoce do říše Lva.

Je zde rovněž to, co by se dalo nazvat „vnitřní pocity“. Člověk se cítí dobře nebo špatně. Takové pocity jsou přímými projevy způsobu, jímž pracuje organismus jako celek. V okamžiku, kdy se jedna z funkcí organismu oslabí nebo narazí na překážku, lidská bytost cítí, že něco není v pořádku. V lokalizovaném a akutním smyslu je pocitem organické poruchy „bolest“. Skrze vnější a vnitřní pocit, a především skrze bolest, člověk progresivně nabývá pojmu o tom, že je oddělenou jednotkou, nějak odlišnou od ostatních podobných organismů. Učí se říkat „já“. V první řadě se to učí skrze bolest a frustraci; to znamená tím, že jeho organismus nemá to, co potřebuje a po čem touží. Učí se působit jako „osobní ego“, odlišné od ostatních osobních ego, protože „cítí“ jinak. Individualizace začíná bolestí a cvičením pocitů. Roste pomocí snah a sebevyjádření člověka (říše Lva). Upevňuje se cvičením síly intelektuální analýzy a rozlišování (Panna).

V Raku se lidská bytost začíná; na biologické úrovni organismus s určitou vymezenou délkou života a rytmem růstu; na psychologické úrovni osoba – organismus pocitů, soustředěných kolem ega; na společenské úrovni vlastník domova, který určuje jeho společenský status. Na každé z úrovní,

vybudované v Raku, existuje základní schopnost přijímat jako integrovaný celek (organismus) působení ostatních entit, a stanovit základ, na němž bude člověk schopen působit kreativně a společensky. Ve Lvu člověk z onoho základu vychází, a, se stále jaksi nejistou odhodlaností, se „hrne“ do světa, mávaje přitom svými „ano“ a „ne“ jako jiskřícím mečem. V Raku je lidská bytost podobná čtverci nebo krychli – je základem. Ve Lvu je egem, roztahujícím svoje – pro něj – báječné „Já jsem“ jako vlajku, která povede k vítězství.

Lev bývá velice často interpretován jako nejindividualističtější znamení zvěrokruhu; je tomu ale tak pouze tehdy, definujeme-li termín „individualistický“ ve smyslu společenských vztahů a každodenního života ve skupině. Ve Lvu je jedinec, poté, co se začal cítit odpovědný vůči své lásce a vůči dítěti, nucen účastnit se nějaké společenské aktivity; už ne jako adolescent ve škole, ale jako nezávislá osobnost, která musí určovat průběh svého jednání a být odpovědná za své neúspěchy. Výsledkem takové situace je ve Lvu ten, že osobnost všechno přehání. Chce na společnost udělat dojem, velmi podobně jako chce sedmileté dítě udělat dojem na své nejbližší. Má pocit, že on je „to pravé“; a že pochopitelně každý hned vidí, jak důležitý bude pro společnost, a že se hned všichni před jeho neobyčejnými schopnostmi skloní a obdaří ho bohatstvím a mocí – bohatstvím a mocí, které on potřebuje pro svou ženu a děti, nejen k péči o ně, ale navíc k tomu, aby jim mohl poroučet.

Takže klíčovou větou Lva je: *dramatická exteriorizace osobnosti v zájmu nabytí společenského uznání a zvýšené sebejistoty coby společenská jednotka*. Člověk-Lev nemusí být nutně vůdcem z titulu schopností. Ovšem bude-li tomu tak, nepochybně se bude snažit, třeba v malém, blafovat nebo si klestit cestu teatrálními gesty, emocionálními ohňostroji a hazardováním – protože Lev velice rád riskuje, stejně tak jako rád ovládá lidi. Tak jako je však Beranova tzv. „agresivita“ důsledkem osobní nejistoty, jsou Lví dramatická nutkání k vůdcovství a štědrosti psychologickou kompenzací bolestného – a nadto nepřiznaného a velmi pravděpodobně neuvědomělého – pocitu nejistoty společenské.

Pokud se ocitne mezi zmatenými a deprimujícími lidmi, ihned vycítí svou šanci a chopí se příležitosti; úžasným způsobem ho napřímí moc a bude zářit tak, jak jen září zbožňované „zázračné dítě“ – a stejně tak se může propadnout do temnot, když se karta úspěchu obrátí a začne působit fáze sebekritiky a sebepokořování, fáze Panny. Pak se může stát, že hrdý Lev všechny překvapí velkými veřejnými gesty sebeponížení. Vezme na sebe veškerou vinu. Není přesvědčivějšího kajícího. Ale brzy zřejmě zapomene a načne další cyklus společenského seberozpínání.

Podobné spoléhání na společenská gesta a hazard je neklamným znamením toho, že je člověk bytostně nejistý; a také že je vlastně pln sociálních obav. Neví, jak s lidmi spolupracovat – musí je tedy vést. Vůdcovství po diktátorském způsobu znamená násilně sebe sama promítat na citlivý materiál. Tvůrčí umělec dělá něco podobného. Ať už je pole jeho tvorby jakékoli, setkává se s odporem materiálu, na který promítá své vize a emocionální intenzitu; a ten odpor lze zlomit, tvrdě a bezohledně. Hudební nástroj lze přimět, aby zazněl; olej se dá rozstříknout na plátno, je-li dost potřebné naléhavosti. Nejde tu o spolupráci s materiály, ale o chytré zacházení s nimi a o instinktivní (nebo nabytou) znalost, jak reagují na dotek. S diktátory je to podobné – jsou odborníky na psychologii masy. Používají propagandu a dramaturgizují sami sebe. A to je technika vůdcovství.

Pravé společenské vědomí je něco úplně jiného. Typický člověk-Lev ho má ve svém vnitřním ustrojení pramálo: přestože se zdá, že jím oplývá. Mluví v obecných pojmech. Rozechvívá davy pomocí slov a snů. Hypnotizuje lidi intenzitou své sebezprojekce. Jeho žena však ví své: neboť dramatická gesta si k tomu, aby byla účinná, žádají reflektory a odstup.

Přes to přese všechno je v typickém Lvovi, dštícím na lidi své sluneční záření, cosi fascinujícího a naléhavého. Člověk tím bývá i zahlcen, podobně jako září a vedrem letních polední; ale najde-li si strom, v jehož stínu si odpočine, je to nádherná podívaná. Slunce je skutečně velkým Autokratem sluneční soustavy. Je tomu tak proto, že je dosti malou hvězdou – a některé okultní knihy dokonce říkají, že „hvězdou ztracenou“? Přesto však všem, kdo jsou vtaženi do jeho okruhu záření, štědrě dává kus sebe a života; i když umí i zabíjet a pustošit, pokud nezasáhnou mraky a déšť, aby mateřsky pečovaly o ty, které by veliký Autokrat oslavil až k smrti.

V zodiakálně cyklické fázi Lva síly Dne ubývá; ubývá sice co do efektivního projevu, ale tento úbytek stejně tak znamená vnitřní usebrání a podvědomou aktivitu. Síla Dne se pomalu stahuje do podvědomí; stejně jako síla Noci během zimy a jara. Stále ještě působí, avšak subjektivně a introvertně. Nabývá transcendentních – a v některých případech negativních – charakteristik.

Osobnost, ve svém fyzikálním a přirozeném aspektu naplněná za letního slunovratu a během fáze Raka, nabývá ve Lvu jaksi nového rozměru. Rodí se umění; pro senzitivní povahy bývá útočištěm a únikem před každodenní společenskou realitou, ale také transcendentní a symbolickou projekcí normálně zaměřené a integrované osobnosti. Člověk, který nedokáže být autokratem – nebo, podle modifikace onoho nutkání k moci, učitelem dětí a vnímavých dospělých - může nabýt společenské prospěšnosti a prestiže uměleckou aktivitou. V takovém typu aktivity nacházíme kombinaci neochvějného individualismu, touhy být sám a vnitřně soustředěn, a potřeby zanechat ve společnosti svou stopu.

Tvůrčí umělecké vyjádření, v tom, do jaké míry užívá společností přijímaných a tradičních materiálů, a v poměru k tomu, jak zachází se slávou a třeba i s finanční podporou, je společensky podmíněnou aktivitou. Je však i prostředkem, jak rozšířit vlastní osobní jáství směrem dovnitř a za hranice limitů času. Je to způsob, jak dosáhnout osobní nesmrtelnosti skrze slávu, přenášenou z generace na generaci; a popřít nebo překonat tím čas. Také je to metoda, jak rozšířit vlastní vědomí; metoda *učení sebe sama*.

Umělec ve svých nejlepších chvílích při tvorbě provádí určitý druh jógy. Nejenže je intenzivně soustředěn, ale i symboly, které maluje, nebo energie, které pozvedá v tónech, bývají skutečnými poselstvími jeho hlubší Identity. Ve tvorbě se vnější self (koncentrované a oddané úkolu) stává vnímavým povrchem; stejně vnímavým a očekávajícím jako plátno nebo piano. Proto se dá formovat tím, co přichází zevnitř: vnitřním Učitelem, Vnitřním Vládcem.

Hlavním negativním projevem ve Lvu vnitřně působící síly Dne je extrémní senzitivita vůči všemu, co se zdá zpochybňovat osobní důstojnost a hrdost. Síla Dne ochabuje; tudíž na budování osobnosti už nepůsobí přímo. Osobnost stále expanduje, avšak na společenském základu; to znamená ve smyslu společenského uznání a podpory. Cokoli, co má tendenci tuto společenskou podporu zmenšit, se tudíž zdá zpochybňovat samo právo osobnosti na život, a způsobuje velikou zatrpklost nebo zraňuje. Odtud ta veliká citlivost umělců a diktátorů vůči kritice nebo ztrátě veřejné přízně. Odtud jednoznačná

ochota Lva použít jakýchkoli prostředků k udržení nebo znovunabytí oné přízně; čítaje v to dramaticky přehnaná prohlášení, lži a podplácení.

Lev je individualitou v její prvopočáteční snaze stát se společenskou osobností. A tak se mu, jak tomu u prvopočátečních snah bývá, mnohdy nedaří; anebo, ze strachu před nezdarem, přehání a přehrává situace. Zatím se nenaučil nechťít být pánem otroků, pro svou absolutní jistotu, že se on sám otrokem nikdy nestane. Instinktivně bojuje proti podvědomým obavám, že ho společnost pohltí a zotročí. Z toho plynou jeho přehnaná stanoviska a intenzita jeho projekcí. A vzhledem k tomu, že silně vnímá moc, kterou nad jeho společensky nepřizpůsobeným egem má vesmír a čas, musí tvořit; a zanechávat pečej svého ega ve světě, který chce organizovat dle svého obrazu, tak, aby se neztratil ve valícím se přílivu.

zdroj: **DANE RUDHYAR: ASTROLOGICKÁ ZNAMENÍ – PULZ ŽIVOTA**
vydalo v roce 2002 nakladatelství **PŮDORYS**, Dejvická 30, 160 00 Praha 6
tel. /fax: +420 224 323 133,
pudorys@seznam.cz, <http://pudorys.firstnet.cz/>

VYTVOŘENO VE SPOLUPRÁCI S

ASTROLOGICKOU ŠKOLOU PRO STATEČNÉ
PAVLA TURNOVSKÝHO & MARTINY LUKÁŠKOVÉ
u příležitosti 20. výročí jejího založení v roce 1992

Pavel.Turnovsky@gmail.com
astrologMarLuk@seznam.cz

www.rezonance.cz
www.transformator.cz
www.astrologie.cz
www.astropsycholog.cz